

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 У 003389 16 Увп
Бања Лука, 20.09.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхине Ђурковића, чланова вијећа, уз учешће Здравке Чучак као записничара, у управном спору по тужби Г.П., М.П. и М.И., сви из Т. (у даљем тексту: тужиоци), против рјешења број 21.03/952.1-1018/14 од 24.12.2014. године Републичке управе за ... Б.Л. (у даљем тексту: тужена), у предмету усаглашавања уписа у катастарском оперативном са уписом у земљишној књизи, одлучујући о захтјеву тужилаца, поднесеном по пуномоћнику Б.Ц. адвокату из Т., за ванредно преиспитивање пресуде Округног суда у Добоју број 13 0 У 003389 14 У од 30.04.2015. године, и захтјеву А.Д. „П.“ Т. за ванредно преиспитивање те пресуде, у нејавној сједници одржаној дана 20.09.2018. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев тужилаца се одбија.

Захтјев А.Д. „П.“ Т. се одбацује као недозвољен.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба поднесена од стране тужилаца, против оспореног акта тужене, којим је одбијена као неоснована жалба тужилаца и жалба АД „П.“ Т. изјављене против рјешења Подручне јединице тужене у Т. (у даљем тексту: П.Ј. Т.) број 21.46/952.1-838/14 од 30.09.2014. године, којим је усаглашен упис у катастарском оперативном са уписом у земљишној књизи, на парцелама број 1260/2 звана „Б.“ површине 16000 м² к.о. В. (дио к.ч. број 2829, дио к.ч. број 2828, дио к.ч. број 2803 и дио к.ч. број 2804, нови премјер к.о. Б.В.) и број 746/1 звана „К.“ површине 5225 м² к.о. В. (дио к.ч. број 1527/1 и дио к.ч. број 1527/4, нови премјер к.о. Б.В.), тако да ће се по правоснажности тог рјешења на предметним парцелама у катастарском оперативном уписати право посједа у корист Р.Ј., М.П., М.П.1, И.П., В.П., Б.П. и Н.М., сви од оца С., са по 1/7 дијела.

Одбијање тужбе образложено је тиме да је на основу записника тужене о извршеном надзору уписа у катастарском оперативном, у складу са правоснажним рјешењем број 341/5 Среског суда у Теслићу а и пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 У 001158 11 Увп од 19.09.2012. године, покренут по службеној дужности поступак у којем је првостепени орган рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом, утврдио да је упис у катастарском оперативном извршен без ваљаног правног основа у корист тужилаца на парцели број 1260/2 с.п. к.о. В. (а у корист А.Д. П. Т. на парцели број 746/1 с.п. к.о. В.), што је утврђено позивом на одредбу члана 13. став 1. Закона о одржавању премјера и катастра земљишта („Службени гласник РС“ број 19/96, 15/10, у даљем тексту: Закон о ОПИКЗ) којом је прописано да је подручна јединица тужене при вршењу

послова одржавања премјера и катастра земљишта, дужна да отклања све недостатке и пропусти у снимању детаља, геодетском елаборату, плановима, карти и у катастарском операту, те на одредбу члана 71. Правилника за одржавање премјера и катастра земљишта („Службени гласник РС“ број 17/09 и 35/12, у даљем тексту: Правилник) којом је идентично прописано, уз услов да су недостаци и пропусти са сигурношћу утврђени. Сходно тим одредбама, је констатовано да је првостепени орган био дужан отклонити све недостатке и пропусти у катастарском операту, укључујући и отклањање грешака у погледу погрешног уписа носиоца права на предметним непокретностима, које грешке су у конкретном случају са сигурношћу утврђене, те како је чланом 20. истог закона и чланом 59. Правилника прописано да су основи за промјену корисника у катастарском операту: закон, правоснажна одлука суда којом је утврђено право на земљишту, правоснажна одлука другог надлежног органа, уговор овјерен код суда и уговор овјерен код нотара, уговор о концесији и уговор о дугорочном закупу не краћем од 5 година, то је и закључено да је у конкретном случају основ за усаглашавање уписа у катастарском операту са уписом у земљишне књиге, правоснажно рјешење Среског суда у Теслићу број Р-341/55, у складу са чим је првостепени орган потпуно и правилно утврдио чињенично стање, јер је претходни упис у катастарском операту (у односу на парцелу број 1260/2 с.п. к.о В.) извршен без ваљаног правног основа на С. (М.) П., правног предника тужилаца, чиме су наведени недостаци у катастарском операту отклоњени, што је правилно потврђено оспореним актом.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужиоци добију њену законитост због повреде закона, другог прописа или општег акта, истичући да управни органи и нижестепени суд у добијаној пресуди нису подвргнули критичкој анализи рјешење Среског суда у Теслићу број Р-341/55, доводећи га у везу са њиховим законитим посједом непокретности, а који нема никакве везе са тим рјешењем, јер управни органи и нижестепени суд нису узели у обзир историјат парцела који је сачинио сам првостепени орган, актом број 21.46/952-1-7-57/12 од 19.10.2012. године, из којег произилази да је првим а и наредним уписима у катастарски операт, био уписан С.П. (М.), њихов правни предник, који први упис је извршен 1955. године када је била ревизија катастра, како је то изјавио вјештак геометар, што је евидентно из историјата промјена према којима је предметно земљиште непрестано било у њиховом посједу односно посједу њиховог правног предника, те да није од значаја што је њихов правни предник прометовао даље непокретност означену као к.ч. број 746. То значи да поменуто рјешење Среског суда у Теслићу није могло бити основ уписа у катастру њиховог правног предника, јер је рјешење донијето 15.12.1956. године а катастру достављено 1957. године, док упис њиховог правног предника датира од 1955. године. Наглашавају да је то рјешење Среског суда у Теслићу рађено на бази података из земљишне књиге, те није рађено за катастар, што потврђује и првостепени орган тужене, јер то рјешење нема датум доношења нити је снабђено клаузулом правоснажности, коју претпоставља првостепени орган, па нема ни пријавног листа, сходно чему то рјешење није ни проводиво у катастру, а довољно је видјети разлоге образложења тог рјешења у којем је суд на лицу мјеста уз помоћ вјештака геометра установио да су странке већ раније извршиле диобу и да међу њима није било спора, што значи да су сви већ били у посједу својих непокретности, јер да је било другачије сигурно би С. (М.1) П. реаговао на такво рјешење, што никада за живота није учинио а умро је 27 година касније. Додају да из историјата парцеле број 1260/2 површине 16000 m², не произилази да је катастар икада запримио то рјешење Среског суда у Теслићу, према којем никада и није вршио било какве уписе, јер је рјешење било без икаквог правног дејства, а што су органи управе у поступку доношења оспореног акта покушали

надомјестити наводећи да је рјешење правоснажно, иако за то нема никаквог доказа. Мишљења су да би упуте из пресуде Врховног суда Републике Српске на које се управни органи позивају, према којим би то рјешење требало бити основ за директан упис противних странака, имале смисла само у околностима да то рјешење Среског суда у Теслићу има све битне елементе за упис и да је правоснажно, што у конкретном није случај, те је нижестепени суд у побијаној пресуди прилагодио непостојеће чињенично стање да би на њега могао примјенити материјално право, утврђујући да је рјешење Среског суда у Теслићу правоснажно, иако оно не садржи клаузулу правоснажности, а само се правоснажна рјешења могу проводити, уз још неке услове, као што је у конкретном случају прилагање пријавног листа, који такође није приложен. Сматрају погрешним позивање управних органа и нижестепеног суда на одредбе члана 13. став 1. Закона о ОПИКЗ и члана 71. Правилника, јер те одредбе нису релевантне за предметну управну ствар, будући да се не ради ни о каквим недостацима и пропустима у снимању детаља, геодетском елаборату и плановима, већ о мањкавости за провођење рјешења Среског суда у Теслићу као извршне исправе, које рјешење нема нити једног елемента за провођење, о чему се може расправљати само у судском парничном поступку а никако пред органом управе, јер је ријеч о спору о праву које се неком оспорава а не о неким техничким детаљима. Напомињу да то рјешење Среског суда у Теслићу никада није проведено у катастру, јер је у толикој мјери било мањкаво да се није могло провести, а како се у то вријеме није могло провести још је мање логично да се може провести 60 година касније, у околностима бројних промјена на предметној парцели број 1260/2 с.п. к.о. В., њеној израђености, њиховом мирном уживању и посједовању преко 60 година. Истичу да у образложењу рјешења првостепеног органа и оспореном акту, није дат одговор на кључно питање када и како је дошло до наводног погрешног уписа њиховог правног предника С. (М.) П., ако је до погрешног уписа уопште дошло, па ако већ предмет поступка није било провођење рјешења Среског суда у Теслићу, како то тужена наводи у оспореном акту одбијајући њихову жалбу, већ о отклањању грешке уписа у катастарском операту, занемарено је да је њихов правни предник уписан приликом ревизије катастра 1955. године, што значи прије доношења рјешења Среског суда у Теслићу, у чију садржину Врховни суд Републике Српске у својој пресуди на коју се управни органи и нижестепени суд позивају, није ни улазио, па та пресуда Врховног суда Републике Српске није значила безрезервно прихваћање рјешења Среског суда у Теслићу, за органе који су учествовали у даљем поступку. Предлажу да се захтјев уважи и побијана пресуда укине.

Након што је нижестепени суд запримио захтјев тужилаца дана 01.07.2015. године, тужиоци су у три наврата допуњавали захтјев, поднесцима од 14.02.2016. године, 05.05.2017. године и 22.01.2018. године, које допуне захтјева су поднесене ван законског рока од 30 дана од дана достављања тужиоцима побијане пресуде, који рок је прописан чланом 36. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), па како им је побијана пресуда достављена дана 15.06.2015. године, произилази да те допуне захтјева нису благовремено поднесене, сходно чему их овај суд није могао узети у разматрање.

Захтјев за ванредно преиспитивање побијане пресуде је такође поднио А.Д. „П.“ из Т., чија жалба на првостепено рјешење ПЈ Т. је исто одбијена оспореним актом. У захтјеву наводи да се у цијелости придружује захтјеву тужилаца, па и сам подноси захтјев против побијане пресуде, јер постоје сви услови за њено „поништавање“ због тога што је незаконита, што се односи и на поступање управних органа који су испољили тенденциозност тако да су односе који су постојали 50 и више година као савјесно и

законито посједовање предметних непокретности, измијенили „под плаштом исправљања некакве грешке из 1955. године“ иако се није одлучивало о исправљању грешке већ о упису права посједа, сходно чему није било основа за било какво исправљање грешке, јер су управни органи одлучили о преношењу права на предметним непокретностима. Додаје да је нижестепени суд такође одбио његову тужбу (пресудом број 13 0 У 003404 15 У од 30.06.2015. године, у другом управном спору, која пресуда се налази у спису предмета управног поступка достављеног овом суду од стране тужене). Предлаже да се његов захтјев уважи и побијана пресуда укине.

Тужена је у одговору на захтјев тужилаца, остала код свих навода датих у образложењу оспореног акта, предложивши да се захтјев одбије.

Заинтересовано лице у управном спору, Мјесна заједница Б.В., заступана по Правобранилаштву Републике Српске - Сједиште замјеника Добој, у одговору на захтјев тужилаца и захтјев А.Д. „П.“ Т., истиче да су наводи захтјева неосновани, јер не доводе у сумњу правилност и законитост побијане пресуде донесене на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, уз правилну примјену материјалног права. Предлаже да се захтјеви одбију као неосновани.

Размотривши захтјев тужилаца, а и захтјев А.Д. „П.“ Т., побијану пресуду, одговор тужене на захтјев тужилаца, те одговор поменутог заинтересованог лица на захтјева, а и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Прије свега, размотрено је питање да ли А.Д. „П.“ Т. има активну легитимацију за подношење захтјева за ванредно преиспитивање побијане пресуде, јер није учествовао у управном спору у којем је донесена та пресуда, иако је оспореним актом одбијена, заједно са жалбом тужилаца, његова жалба изјављена на првостепено рјешење. Због тога А.Д. „П.“ Т. може бити само тужилац у управном спору, а не и заинтересовано лице, будући да има исти правни интерес као и тужиоци из овог управног спора, сходно одредби члана 13. став 2. ЗУС-а којом је прописано да треће лице коме би поништај оспореног управног акта непосредно био на штету (заинтересовано лице) има у спору положај странке. Стога, како је А.Д. „П.“ Т. против оспореног акта такође покренуо други управни спор, у којем је нижестепени суд донио пресуду број 13 0 У 003404 15 У од 30.06.2015. године (у коју је овај суд извршио увид), којом пресудом је одбијена као неоснована тужба тог правног лица, оно може поднијети једино захтјев за ванредно преиспитивање те пресуде, а не и предметне побијане пресуде, због чега се захтјев тог правног лица против побијане пресуде указује недозвољеним. Имајући у виду да је нижестепени суд пропустио да, у смислу одредбе члана 35. став 1. ЗУС-а у вези члана 38. став 1. истог закона, одбаци тај захтјев, овај суд је тај захтјев одбацио као недозвољен.

Из списка предмета произилази да је, поступајући по службеној дужности а на основу Записника о извршеном надзору од стране тужене број 21.05/47-38/14 од 03.06.2014. године и допуне тог записника од 23.07.2014.године, те записника од 03.09.2014. године, којима је наложено првостепеном органу да проведе поступак усаглашавања уписа у катастарском оперативном са уписом у земљишној књизи на предметним парцелама, у складу са рјешењем Среског суда у Теслићу број Р- 341/55 о развргнућу кметског селишта, као и пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 У 001158 11 Увп од 19.09.2012. године, првостепени орган провео поступак, уз учешће

странака, утврђујући да се ради о непокретностима које су уписане као сусвојина М. и М.П. и других (синова С.), које непокретности су предмет развргнућа кметског селишта према рјешењу Среског суда у Теслићу, насупрот чему су уписи у катастарском оперативном правног предника тужилаца, С. (М.) П. на парцели број 1260/2 с.п. к.о. В., те АД „П.“ Т. уписаног заједно са МЗ „Б.В.“ на парцели број 746/1 с.п. к.о. В., извршени без ваљаног правног основа, како је то образложено у рјешењу првостепеног органа. Првостепени орган је констатовао да је на поменуто правоснажно рјешење Среског суда у Теслићу, указао Врховни суд Републике Српске у својој пресуди број 13 0 У 001158 11 Увп од 19.09.2012. године, донесеној по захтјеву за ванредно преиспитивање пресуде истог нижестепеног суда број 13 0 У 001158 10 од 16.06.2011. године у управном спору по тужби М. и М.П. (синова С.), којом пресудом је уважен захтјев тих лица и преиначена пресуда нижестепеног суда тако да је тужба уважена и рјешење тужене број 21.03/952.1-555/10 од 10.09.2010. године поништено, којим је одбијена жалба тих лица на првостепено рјешење од 21.06.2010. године којим је одбијен њихов захтјев за „исправку грешке“ односно усклађивање стања у катастарском оперативном са з.к. улошком број 543 к.о. В. I, за парцелу означену као к.ч. број 1260/2 к.о. В. I, у којој пресуди Врховног суда је наведено да је од стране управних органа у тој правној ствари потпуно занемарено рјешење Среског суда у Теслићу, према којем С. (М.) П., који је (као правни предник тужилаца из овог управног спора) био уписан у катастарском оперативном, нема правни основ за упис у катастарском оперативном, а да из тог рјешења произилази директни основ уписа правног предника М. и М. П., наследника С. (М.) П., са чим у вези је Врховни суд Републике Српске и додао да се у том случају ради о упису промјене корисника а не о спору права на посјед који спада у судску надлежност.

Сходно томе је у побијаној пресуди нижестепеног суда истакнуто да су неосновани приговори тужилаца да се рјешење Среског суда у Теслићу о развргнућу кметског селишта, није могло извршити због тога што су протекли рокови за провођење, јер важећим прописима није предвиђен рок за извршење и провођење правоснажних одлука надлежних органа односно суда, тако да је то рјешење и даље на правној снази јер и није оспорено, а предмет поступка у овој управној ствари је било провођење рјешења односно усаглашавање уписа у катастарском оперативном, а да с друге стране што се тиче спора пред Основним судом у Теслићу који се водио под бројем 87 0 П 012728 12 П по тужби М.И., ради признавања права својине на поменутој парцели број 1260/2 званој „Б.“ њива површине 16.000 m², је видљиво из података списка да је тај спор окончан повлачењем тужбе, о чему је суд донио рјешење од 11.06.2014.године, па тако да није било потребе за прекидањем поступка пред првостепеним органом, што су тужиоци тражили, па је нижестепени суд закључио да је предметни оспорени акт правилан, за шта су дати разлози који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Наиме, из садржаја списка предмета произилази да је на основу поменутог рјешења Среског суда у Теслићу о развргнућу кметског селишта (за које је у Историјату за парцелу број 1260/2 с.п. к.о. В. сачињеном од стране првостепеног органа под бројем 21.46/714.2.3007/12 од 25.12.2012. године наведено да је донесено 15.12.1956 године), парцела број 1260/2 с.п. к.о. В., у предмету Дн: 10/57 од 05.01.1957. године, отписана из з.к. улошка број 322 (с. п.) и уписана у з.к. уложак број 847 с.п. к.о. В., са правом власништва у корист С. (М.1) П. из В. са 1/1, што значи да је то рјешење проведено у земљишној књизи, а да би уопште било проведено несумњиво је морало бити

правоснажно, чему у прилог говори и то што је у образложењу тог рјешења наведено да ће се након његове правосажности доставити земљишно-књижном одјељењу тог суда, а и Уреду за ... у Т., што је неспорно и учињено. Стога уопште није упитно да ли је то рјешење Среског суда у Теслићу правоснажно, а на чије постојање и дејство тог рјешења је указао Врховни суд Републике Српске у својој поменутој пресуди број 13 0 У 001158 11 Увп од 19. 09.2012. године, констатујући да је то рјешење било занемарено од стране управних органа и нижестепеног суда у пресуди број 13 0 У 001158 10 У од 16. 06.2011. године која је поменутом пресудом Врховног суда преиначена тако да је уважена тужба тужилаца из тог управног спора, М. и М.1 (С.) П., и поништено рјешење тужене од 10.09.2010. године којим је одбијена жалба тих тужилаца на првостепено рјешење од 21.06.2010. године којим је одбијен захтјев тих тужилаца „за исправку“ грешке односно усклађивања стања у катастру са з.к. улошком број 543 к.о. В. I, управо за наведену парцелу број 1260/2 с.п. к.о. В. I, а у вези са чим је Врховни суд закључио да правни предник тужилаца из овог управног спора, нема правни основ уписа у катастарском оператату, насупрот чему је то рјешење Среског суда у Теслићу директни основ уписа правног предника тужилаца из тог управног спора, то јест С. (М.) П., слиједом чега да је потребно утврдити који је, ако постоји, правни основ уписа и М.И., те да с тим у вези треба цијенити чињеницу да је катастар дијела непокретности за Општину Теслић, којом је обухваћена и спорна парцела број 1260/2, ступио на снагу тек дана 02.11.2010 године (рјешење објављено у „Службеном гласнику РС“ број 109/10) а с друге стране је С. (М.) П. (правни предник тужилаца из овог управног спора) уписан у посједовни лист број 909. Правоснажност поменутог рјешења Среског суда у Теслићу исто није доведена у питање у пресуди Врховног суда Републике Српске Српске број 13 У 002565 14 Увп 2 од 12.05.2016. године (у коју је такође извршен увид) којом је уважен захтјев тужилаца из тог управног спора, то јест М. и М. (С.) П., за ванрено преиспитивање пресуде нижестепеног суда број 13 0 У 002565 13 од 15.11.2013. године, тако да је та пресуда нижестепеног суда укинута и предмет враћен на поновно суђење (којом пресудом је била одбијена жалба тих тужилаца против рјешења тужене којим је поништен закључак првостепеног органа од 26.11.2012. године и управна ствар, усклађивања стања у катастарском оператату са стањем уписаним у з.к. уложак број 543 к.о. Б.В., ријешена тако да је одбачен захтјев тих тужилаца због непостојања услова за вођење поступка), при чему се Врховни суд такође позвао на упуте из своје поменуте пресуде број 13 0 У 001158 11 Увп од 19.09.2012. године наводећи да је занемарено рјешење Среског суда у Теслићу, чија правоснажност и није упитна.

Како то рјешење Среског суда у Теслићу није било проведено у катастарском оператату, иако је несумњиво било достављено Уреду за ... у Т., то је и био разлог да се изврши усаглашавање уписа у катастарском оператату са уписом у земљишној књизи за предметну парцелу број 1260/2 с.п. к.о. В. (и парцелу број 746/1 с.п. к.о. В., која се односи на АД „П.“), што је учињено првостепеним рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом, о чему су том рјешењу и оспореном акту дати довољно јасни и аргументовани разлози, те да ће се по правоснажности првостепеног рјешења усагласити упис у катастарском оператату са уписом у земљишној књизи, тако што ће се на парцели на којој су уписани тужиоци (и парцели број 746/1 с.п. на којој је уписан „П.“ а.д. Т. заједно са МЗ „Б.В.“), уписати право посједа у корист Р.Ј., М.П., М.П.1, И.П., В.П., Б.П. и Н.М., сви од оца С. (М.) П., са по 1/7 дијела, будући да су они по оставинском рјешењу Основног суда у Теслићу број О: 261/97 од 12.01.1998. године, као и допунским рјешењима под истим бројем од 04.09.2007. и 04.07.2008. године, укњижени са правом власништва на предметним парцелама број 1260/2 и 746/1 у з.к. улошку број 543. с.п. к.о. В., што и произилази из тог з.к. улошка.

Према томе, како је у поступку вршења надзора од стране тужене, управо утврђено да је првостепени орган поступио супротно закону када је без правног основа уписао у катастарском операту М. (С.) И. и С. (М.) П., иако је тај орган имао ваљан правни основ, односно поменуто правоснажно рјешење Среског суда у Теслићу, били су испуњени услови да у складу са наведеним, сходно упутама Врховног суда Републике Српске из поменуте пресуде број 13 0 У 001158 11 Увп од 19. 09.2012. године, се изврши усаглашавање уписа у катастарском операту са уписом у земљишној књизи, како је то одлучено првостепеним рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом, што је потврђено побијаном пресудом, чија правилност се не може довести у сумњу паушалним наводима захтјева тужилаца.

Тачно је да рјешење Среског суда у Теслићу није било проведено у катастарском операту, али не због тога што није било правоснажно већ због тога што подаци о површинама парцела нису били усклађени са подацима у земљишној књизи, па тако да је након проведеног надзора од стране тужене, у складу са упутама из поменуте пресуде Врховног суда Републике Српске, и било потребно извршити усаглашавање уписа у катастарском операту са уписом у земљишној књизи, како је то одлучено првостепеним рјешењем које је потврђено оспореним актом, те правилно оснажено побијаном пресудом.

На другачије закључивање не може утицати то што су се првостепени орган и тужена а и нижестепени суд, позвали на одредбе члана 13. став 1. Закона о ОПИКЗ и члана 71. Правилника, које одредбе, што тужиоци правилно примјеђују, нису релевантне за предметну правну ствар јер се у конкретном случају није радило о недостацима и пропустима у снимању детаља, геодетском елаборату и плановима, насупротив томе су правилно примијењене одредбе члана 20. Закона о ОПИКЗ и члана 59. Правилника, којима је прописано да је основ за промјену корисника у катастарском операту (између осталог) правоснажна одлука суда којом је утврђено право на земљишту, што је у конкретном случају поменуто рјешење Среског суда у Теслићу. Како је утврђено да правни предник тужилаца (из овог управног спора) није имао никакав правни основ за упис на предметној парцели број 1260/2 с.п. к.о. В., то на другачије одлучивање не утиче ни што је био уписан приликом ревизије катастра 1955. године, те и даље приликом успостављања 2010. године дијела катастра некретнина за Општину Т., а све код чињенице да не постоји никакав правни основ за његов упис, што је и утврђено у проведеном поступку, тако да на другачије одлучивање не утиче ни протек времена, јер и не постоји рок за провођење рјешења надлежног суда, у конкретном случају правоснажног рјешења Среског суда у Теслићу, што је правилно образложено у побијаној пресуди.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози за њено побијање предвиђени одредбом члана 35. став 2. ЗУС-а, па се отуда захтјев тужилаца одбија, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона.

Записничар
Здравка Чучак

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

